

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ

Συνιστάμενον υπό του Υπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχόν ἐπὶ τὴν χάραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΑΓ' ἘΝ ἜΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7.— Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἑκάστου μηνὸς
καὶ εἶνε προπληρωταὶ δι' ἓν ἔτος.

ἘΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ἘΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ἘΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΑΔΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.— Ἐν τῇ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0.15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ Ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Πατησίων, ἀριθ. 11-Β, παρὰ τὰ Καντεῖα

Περίοδος Β'—Τόμ. 10^ο

Ἐν Ἀθήναις, 26 Ἰουλίου 1903

Ἔτος 25^ο—Ἀριθ. 30

ΤΑ ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ ΤΟΥ ΚΑΒΙΔΟΥΔΙΝΟΥ [ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ ἸΟΥΔΙΟΥ ΒΕΡΝ]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'. (Συνέχεια.)

Ἐκτὸς τούτου, διὰ νὰ μὴν ἐπέλθῃ καμμία ἀργοπορία, ἐκάστη ἀπὸ τὰς φαιλιονίδας ἐφοδιάσθη μὲ ἓνα μαστέλλο, ὡς καὶ μὲ τὰ ἀπαραίτητα διὰ τὴν ἀλιεῖαν ὄργανα. Ἄν λοιπὸν οἱ σκοποὶ ἐβλεπαν καμμίαν φάλαιναν πλησίον τοῦ πλοίου, δὲν ἔμενε πλέον παρὰ νὰ καθαιρεθῶν αἱ λέμβοι εἰς τὴν θάλασσαν— καὶ αὐτὸ θὰ ἐγίνετο ἐντὺς ἐλίγνων στιγμῶν. Μολοταῦτα, αὐτὴ ἡ περίστασις δὲν θὰ παρουσιάζετο πρὶν φθίτῃ ὁ «Ἅγιος Ἐνώχ» ἵνα κτὰ εἰς τὸν Ἀτλαντικόν.

Ἀφοῦ διώπτευσεν τὰς ἀκρότατας ἀκτὰς τῆς Μάγλης, ὁ πλοίαρχος Μπουρκάρ ἐβαλε πορείαν πρὸς δυσμᾶς, τὴν στιγμὴν δὲ τοῦ ἐμείλλε νὰ ἐξαφανισθῇ ἡ γῆ τῆς Γαλλίας, τὴν ἔδειξε μὲ τὸ δάκτυλον εἰς τὸν ἱατρὸν Φιλιώλ.

— Καλὴν ἐνιάμωσιν! εἶπαν ἀμφότεροι.

Ἀπευθύνοντες πρὸς τὴν πατριδα των τὸν χαιρετισμὸν τούτον, ἀμφότεροι ἐσκέπτοντο πόσοι μῆνας ἀρὰ γὰ, πόσα ἔτη ἴσως, θὰ ἐπερνοῦσαν πρὶν ζυγηθῶν νὰ τὴν ἐπαγίδουν...

Ὁ ἀνεμὸς ἐφυσῶσε στρωτὸς πλέον ἀπὸ τὰ βορειανατολικά· ἐπομένως ὁ «Ἅγιος Ἐνώχ» δὲν εἶχε παρὰ νὰ χαλαρώσῃ τὰς σκάτες του διὰ νὰ διευθυνθῇ ὀλόπρῳμα πρὸς τὸ ἀκρωτήριον Ὀρεγάλ, εἰς τὸ βορειοδυτικὸν ἄκρον τῆς Ἰσπανίας.

Ὅταν ὁ πλοίαρχος καὶ οἱ ἀξιωματικοὶ συνήρχοντο εἰς τὸ καρρὲ κατὰ τὰς ὥρας τοῦ φηγητοῦ, συναμίλουν, ὡς ἦτο ἐπόμενον, διὰ τὰς πιθανότητας τῆς νέας αὐτῆς ἐκστρατείας των, ἢ ὅποια ἤρχιζε μ' εὐνοϊκοὺς ὄρους.

Τὸ πλοῖον θὰ εὐρίσκειτο τὴν πρέπουσαν ἐποχὴν εἰς τὰ μέρη τῆς ἀλιείας, καὶ ὁ κ. Μπουρκάρ ἦτο τόσο ἀισιόδοξος, ὥστε ἡ ἀισιοδοξία του μετεδίθετο καὶ εἰς τοὺς πλέον ἐπιφυλακτικούς.

— Ἄν δὲν ἐχάσομερούσαμεν, εἶπε μίαν ἡμέραν, δεκαπέντε ἡμέρας ἕως ὅτου φύγωμεν, θὰ ἤμεθα τώρα ἀπέναντι εἰς τὴν νῆσον τῆς Ἀναλήψεως ἢ εἰς τὴν Ἀγίαν Ἐλένην, καὶ θὰ ἦτο ἄδικον νὰ ἔχωμεν παράπονα...

— Ἀρκεῖ μόνον, διέκεφεν ὁ ὑποπλοίαρχος Κοκεμπέρ, νὰ κρατήσῃ ὁ ἀνεμὸς

πρῶμος ἓνα μῆνα, καὶ γρήγορα θὰ κερδήσωμεν τὸν χαρμένον καιρὸν...

— Ὅπως δὲ ποτε, ἐπρόσθεσεν ὁ ἔκαρχος Ἐρτώ, εἶνε λυπηρὸν τοῦ δὲν ἤλθεν ἐνωρίτερα εἰς τὸν κ. Φιλιώλ αὐτὴ ἡ λαμπρὰ ἰδέα νὰ ἐπιβιβασθῇ εἰς τὸν «Ἅγιον Ἐνώχ»...

— Κ' ἐγὼ λυποῦμαι πολὺ δι' αὐτὸ, ἀπήτησεν εὐθύμως ὁ ἱατρός, διότι πουθενά δὲν θὰ εὐρίσκα τόσον καλὴν ὑποδοχὴν καὶ τόσον καλὴν συντροφίαν.

— Περιττὸν νὰ μεμφίμαι ἦτε, φίλοι μου! ἀνεβόησεν ὁ κ. Μπουρκάρ. Αἱ

καλαὶ ἰδέαι δὲν ἐρχονται ὅταν τὰς ἐπιθυμοῦμεν...

— Καθὼς δὲν ἐρχονται οὔτε αἱ φάλαιναί, προσέθεσεν ὁ Ῥωμανὸς Ἀλλότι. Ἄμα λοιπὸν φανοῦν, πρέπει ἄμεσως νὰ δένωνται στὴν πρῶμην...

— Ἄλλως τε, παρετήρησεν ὁ κ. Φιλιώλ, δὲν ἔλειπε μόνον ὁ ἱατρός ἀπὸ τὸ πλοῖον; ἔλειπε καὶ ὁ βαρελάς.

— Ἀκριβῶς, ἀπήτησεν ὁ πλοίαρχος. Καί, ἂν δὲν μοῦ ἐκάμαντε ἐσεῖς λόγον, ἀγαπητέ μου Φιλιώλ, ποτὲ δὲν θὰ ἐσυλλογιζόμην τὸν Ζαχαριάν Καβιδουλίον.

— Ἐπὶ τέλος τὸν ἔχομεν μέσα εἰς τὸ πλοῖον, εἶπεν ὁ κ. Ἐρτώ, καὶ αὐτὸ μᾶς ἀρκεῖ. Ἄλλὰ, τὸν γνωρίζω τί ἀνθρώπος εἶνε, καὶ ποτὲ δὲν θὰ ἐπίστευα ὅτι ἦτο δυνατόν νὰ πεισθῇ ν' ἀφίσῃ τὸ μαγαζὶ του καὶ τὰ κρασοβάρελά του. Τοῦ εἶχε κάμῃ τόσας προτάσεις, ἀλλ' αὐτὸς πάντοτε ἤρριπτο νὰ ναυτολογηθῇ. Σὰς θαυμάζω πῶς τὸν ἐκαταφέρατε!

Ἄν ἤκουε τὸν πλοίαρχον ὁμιλοῦντα... (Σελ. 234, στήλ. α'.)

— Δεν ήμρα δὲ καὶ τόσο μεγάλην ἀντίστασιν, ἀπήνησεν ὁ πλοίαρχος Μπουρκάρ. Μοῦ εἶπε τὰ συνεισθημένα παράπονά του, τὰ γνωστά προαισθήματα πῶς ἔχει ὅτι θὰ ναυαγήσῃ. . . Φαντασθῆτε ὅμως ἀξίωσιν πού τιν ἔχει! Δείγει ὅτι εἶδεν ὅσα εἰμπορεῖ νὰ ἰδῇ ἕνας ναυτικός εἰς τὴν θάλασσαν. . .

— Ποτὲ δὲν εἰμπορεῖ κανεὶς νὰ τὰ ἰδῇ ὅλα, διέκοψεν ὁ ὑποπλοίαρχος Ἀλλότ τὸ κατ' ἐμὲ πάντα περιμένω ὅτι θὰ μου τύχῃ κατὶ ἀπρόοπτον, ὅπως ἔκτακτον. . .

— Ἐκτακτον, καὶ μάλιστα ἐντελῶς ἀπίθανον, φίλοι μου, τοὺς διεβεβίωσεν ὁ κ. Μπουρκάρ, θὰ ἦτο ἂν ἡ καλὴ τύχη ἀγκατελείπει τὸν « Ἅγιον Ἐνώχ »! Νὰ μὴν φέρῃ θελαδὴ αὐτὸ τὸ ταξίδι τόσο κέρδη ὅσα τὰ προηγούμενα! Νὰ μὴν συμπεβῇ κανὲν δυστύχημα! Νὰ μὴν ἀνιστρέψῃ τὸ πλοῖόν μας μὲ πλήρες τὸ φορτίον του ἀπὸ λάδι καὶ μπαλένες! Ἀλλὰ, μὴν ἀνησυχεῖτε! . . . Τὸ παρελθὸν ἐγγυᾶται διὰ τὸ μέλλον, καὶ ὅταν τὸ πλοῖόν μας ἀγκυροβολήσῃ ἐκ νέου εἰς τὴν Χάθρην θὰ ἔχη τὰς δύο χιλιάδας βαρέλια του γεμάτα ἕως τὴν τάπαν!

Ἄν ἦκουσεν τὸν πλοίαρχον Μπουρκάρ ἠμιλοῦντα μὲ τὴν αἰδέσειστον πεποῖθησιν, καὶ αὐτὸς ἀκόμη ὁ Ζαχαρίας Καθεουλίνος θὰ ἐσυλλογιζέτο ὅτι, δι' αὐτὸ τοῦλάχιστον τὸ ταξίδι, κανένα κίνδυνον δὲν εἶχαν νὰ φοβηθοῦν τόσο ἦτο τυχερός ὁ « Ἅγιος Ἐνώχ »!

Ἀφοῦ διώπτεισαν πρὸς νοτιανατολὸς τὰ ὑψώματα τοῦ ἀκρωτηρίου Ὀστεγαλ, εἰ ἀξιώματικοὶ τοῦ πλοίου ἔβαλαν πορεῖαν πρὸς τὴν Μαδέραν, εἰς τρόπον ὥστε νὰ περάσουν ἀνώμεσα εἰς τὰς Ἀζόρας καὶ τὰς Κανάριας νήσους. Τὸ πλήρωμα εὖρε πάλιν εἰς τὰ πλάγη ἐκείνα μέσην καὶ εὐχάριστον θερμοκρασίαν, ἀφοῦ τὸ πλοῖον διέβη τὸν Τροπικὸν, προτεῦ θάσῃ εἰς τὰς νήσους τοῦ Πρασίνου Ἀκρωτηρίου.

Ἀπορεῦσαν ὅμως πολὺ καὶ ὁ πλοίαρχος καὶ οἱ ἀξιώματικοὶ του καὶ οἱ ναῦται του, διότι ἕως τότε δὲν κατάρθωσαν νὰ κυνηγήσουν οὐτὲ μίαν φαλιναν. Εἶδαν μὲν δύο ἢ τρεῖς, ἀλλ' αὐταὶ ἐφουσοῦσαν τὸ νερὸν ἀπὸ τοὺς ρώθωνας των πλέουσαι εἰς τόσο μεγάλην ἀπόστασιν ἀπὸ τὸ πλοῖον, ὥστε οὐτε κἄν ἐσκέθησαν οἱ φαλινοθήραι μας νὰ καθαίρουν τὰς φαλινοθῆρας θὰ ἔγαναν ἄδικα τὸν καιρὸν καὶ τὴν κόπον, καὶ δι' αὐτὸ ἐκριναν προτιμώτερον νὰ θάσουν ἔσον τὸ δυνατόν ταχύτερον εἰς τὰ μέρη τῆς ἀλιείας, εἴτε εἰς τὰς ἀκτὰς τῆς Νέας Ζηλανδίας, ὅπου συνέβρεαν τὰ φαλινοθηρικά σκάφη κατὰ τὴν ἐπαρχίαν ἐκείνην, εἴτε εἰς τὰς βορείας ἀκτὰς τοῦ Βιερνηκού. Ἐπρεπελεῖν νὰ μὴν ἀργοπορήσουν καθόλου καθ' ἑδὸν.

Ὁ ἀρραλῆτερος δρόμος πρὸς τὰ μέρη ἐκεῖνα εἶνε ὁ διὰ τοῦ Ἰνδικοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τῆς Νοτίας Θαλάσσης, ὅπου οἱ πολυάριθμοι λιμένες τῆς αὐστράλιανης ἀκτῆς παρέχουν εὐπρόσιτα ἀγκυροδόλια μέχρι τῆς Νέας Ζηλανδίας. Αὐτὸν τὸν δρόμον ἐπαιρνε πάντοτε ὁ πλοίαρχος Μπουρκάρ κατὰ τὰ προηγούμενα ταξίδια του, αὐτὸ ἔκμαε καὶ τώρα. Ἐπιθεῖ μάλιστα ἐπνεσε σταθερὸς εὐνοϊκὸς ἀνεμος δὲν ἠναγκάσθη ν' ἀπομκρυνθῇ πολὺ ἀπὸ τὰς ἀκτὰς τῆς Ἀφρικῆς, καὶ ἀφοῦ ἐπέρχε τὰς νήσους τοῦ Πρασίνου Ἀκρωτηρίου, διώπτεισε τὴν νῆσον Ἀναλήψιν καὶ μετὰ τινὰς ἡμέρας τὴν Ἅγιαν Ἐλένην.

Κατὰ τὴν ἐποχὴν αὐτὴν τοῦ ἔτους, τὸ πρὸς νότον τοῦ Ἰσημερινοῦ μέρος τοῦ Ἀτλαντικοῦ εἶνε γεμάτον ἀπὸ πλοῖα. Δὲν ἐπερνοῦσιν οὐτε σαρκοταλάτ ὄρα, χωρὶς νὰ συνκητηθῇ ὁ « Ἅγιος Ἐνώχ » εἴτε μὲ κανὲν ἀμιπλοῖον πλέον ὀλοταχῶς, εἴτε μὲ κανὲν ἀπὸ ἐκεῖνα τὰ στενόμακρα καὶ ταχύτατα μεγάλα σιδηρεῖα σιτοφόρα, τὰ ἵποια εἰμποροῦν νὰ συναγωνισθῶν ὡς πρὸς τὴν ταχύτητα μὲ τὰ ἀτμόπλοια. Ἀλλ' ὁ πλοίαρχος Μπουρκάρ δὲν εἶχε καιρὸν νὰ κάθεται καὶ νὰ συνηνοσθεῖται διὰ τῶν σημάτων εἴτε μὲ αὐτὰ εἴτε μὲ ἐκεῖνα. Ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, τὰ σκάφη ἐκεῖνα ἐνεφανίζοντο, ὕψωναν τὴν ἐθνικὴν των σημαίαν, καὶ κατόπιν ἐξερπνίζοντο, δὲν εἶχαν δὲ οὐτε νὰ πάρουν οὐτε νὰ δώσουν ναυτικὰ νέα.

Ἀπὸ τὴν νῆσον τῆς Ἀναλήψως, ἐνφ' διήρχετο μετὰ τὴν αὐτῆς καὶ τῆς ἠπειρωτικῆς γῆς, ὁ « Ἅγιος Ἐνώχ » δὲν εἶδε πρὸς μόνον τὰς ἡραισιτογενεῖς κορυφὰς τῆς. Ὅταν ἐφθασεν ἐν ὄψει τῆς ἁγίας Ἐλένης, τὴν ἀφῆκε δεξιᾶ εἰς ἀπόστασιν τριῶν ἢ τεσσάρων μιλίων. Ἐξ ὅλου τοῦ πληρώματος, μόνος ὁ ἱατρὸς Φιλιῶλ τὴν ἐβλεπε διὰ πρῶτην φοράν, καὶ τὰ βλέμματά του δὲν ἠμπόρουν εἰς κόλα ν' ἀπόσπασθῶν ἀπὸ τὴν κορυφὴν τῆς Ἀρτέμιδος, ἡ ὁποία δεσπόζει τῆς χερσόδερας, ὅπου ἔμειναν ἐξόριστος ὁ Μέγας Ναπολέων.

Ὁ καιρὸς ἦτο ἀρκετὰ εὐμετάβολος, ἀλλ' ἡ διεύθυνσις τοῦ αἵμου, πάντοτε σταθερὰ, ἐβοηθοῦσε τὴν πορείαν τοῦ πλοίου, τὸ ὁποῖον χωρὶς νὰ μεταβάλῃ τοὺς πρόποδας τῶν ἰστιῶν του, δὲν εἶχε νὰ κάμῃ τίποτε ἄλλο πρὸς νὰ ἐλαττώσῃ ἢ ν' αὐξάνῃ τὰ παντὰ του.

Οἱ ὀπτηρες, τοποθετημένοι ὑψηλά, εἰς τὸ δίζυγον (κουρζέτο,) ἐκύτταζαν ἀγρῦπνω; τὴν θάλασσαν. Καὶ ὅμως, φιλταί, δὲν ἐφαίνοντο πουθενά ἔμειναν, φαίνεται, ἀκόμη νοτιώτερα, εἰς ἀπόστασιν μερικῶν ἑκατοντάδων μιλίων ἀπὸ τὸ Ἀκρωτήριο.

— Στὴν ὀργή, πλοίαρχέ μου! ἐλεγεν ἐνίοτε ὁ βαρκιᾶς, δὲν ἀξίζε τὸν κόπον νὰ μπαρκάρω, ἀφοῦ δὲν ἔχω καθόλου δουλειὰ στὸ καράβι. . .

— Ἐννοῖς σου. . . καὶ θάρρη ἡ σειρὰ σου, τὸ ἐπανελάμβανεν ὁ κ. Μπουρκάρ. — Ἡ θάρρη ἡ δὲν θάρρη καθόλου, ἐπέμνε λέγων ὁ βαρκιᾶς, ἐνφ' ἔσαι τὴν κεφαλὴν του μοῦ φαίνεται πῶς δὲν θάχουμε οὐτε ἕνα βαρέλι γεμάτο δταν θὰ φθάσωμεν εἰς τὴν Νέαν Ζηλανδίαν.

— Δὲν εἶνε ἀπίθκνον αὐτὸ τοῦ λές, μάστρο - Καθεουλίνε, ἀλλὰ ὅτι τα γεμάτων ἐκεί ὅλα. . . Ἡ δουλειὰ δὲν θὰ σου λείψῃ, μείνε ἡτυχος!

— Εἶδε, μὴν φορὰ κ' ἕνα καιρὸ, πλοίαρχέ μου, ποῦ ἦσαν πλησμονὴ οἱ φυσητήρες εἰς αὐτὸ τὸ μέρος τοῦ Ἀτλαντικοῦ. . .

— Ναι. . . δὲν λέγω ὄχι, — εἶνε ἀλήθεια πῶς ὅταν περῶ ὁ καιρὸς γίνονται ἀραιότεροι, — καὶ αὐτὸ πολὺ μὲ στενωχωρεῖ.

Ὁρθὴ ἡ παρατήρησις. Διότι οἱ ὀπτηρες δὲν εἶδαν παρὰ δύο ἢ τρεῖς ἀληθινὰς φαλινας, — τὴν μίαν μάλιστα ἀρκετὰ ὀγκώδη. Δυστυχῶς, ἂν καὶ ἐνεφνησθησαν πολὺ πλησίον εἰς τὸ πλοῖον, ἐβοῦθησαν ἀμέσως εἰς τὸ νερὸν, καὶ δὲν ἐφάνησαν πλέον. Τὰ κητοῖδῃ ἐκεῖνα εἶνε προικισμένα μὲ τόσο ἐπερβολικὴν ταχύτητα, ὥστε δύνανται νὰ διανύσουν μεγάλην ἀπόστασιν ὑποβορυγίως πρὶν ἀναδοῦν πάλιν εἰς τὴν ἐπιφανείαν τῆς θαλάσσης. Ἐκρίθη λοιπὸν περιττὴ ἡ καταδίωξις καὶ αὐτῶν.

Ὁ « Ἅγιος Ἐνώχ » ἐφθασεν εἰς τὸ Ἀκρωτήριο τῆς Καλῆς Ἐλπίδος κατὰ τὰ μέσα τοῦ μηνὸς Δεκεμβρίου. Πολλὰκις, κατὰ τὰ προηγούμενα ταξίδια του, εἶχε προσεγγίσει ὁ πλοίαρχος Μπουρκάρ εἰς τὴν Πόλιν τοῦ Ἀκρωτηρίου, ὅταν ὁ « Ἅγιος Ἐνώχ » ἐπανεπλεον εἰς τὴν Γαλλίαν καὶ ἐπρόκειτο νὰ παραδώσῃ εἰς κανένα ἔμπορον τοῦ λιμένος ἐκεῖνου μέρος τοῦ φορτίου του. Δὲν ὑπῆρχε λοιπὸν λόγος ἐπὶ τοῦ παρόντος ν' ἀγκυροβολήσῃ ἐκεῖ. Δι' αὐτὸ, τὸ τρίστιον παρέκαμψε τὴν μεσημβρινὴν ἄκραν τῆς Ἀφρικῆς, ἀρίνον τὰ τελευταῖα τῆς ὑψώματα πέντε μίλια πρὸς τ' ἀριστερά.

Τὸ Ἀκρωτήριο τῆς Καλῆς Ἐλπίδος ὀνομάζετο ἄλλοτε ἀκρωτήριο των Τρικουμιῶν. Τὴν φοράν αὐτὴν ἐδικαίωσε τὸ παλαιὸν ὄνομά του, ἂν καὶ εἰς τὸ νότιον ἡμισφαίριον ἦτο θέρος τὴν ἐποχὴν ἐκείνην. Ὁ « Ἅγιος Ἐνώχ » ἠναγκάσθη ν' ἀντιμετωπίσῃ τὴν μανίαν φροβῶν ἀνεμοθελλῶν, αἱ ὁποῖαι τὸν ὑπερέρωσαν νὰ σταθῇ τ ρ α β ἔ ρ ο . Κατόπιν, ἀφοῦ ἐπωρλήθη τοῦ ἀνταρτικοῦ ρεύματος, τὸ ὁποῖον διευθύνεται πρὸς ἀνατολὰς πρὶν κμαρθῆ εἰς τὰ περὶ τῶν νήσων Κεργελέν, ἐξακολούθησε τὸν πλοῦν του ὑπὸ εὐνοϊκῆς συνθήκας.

Τέλος, τὴν 20 Ἰανουαρίου, ὀλίγον πρὸ τῆς ἀνατολῆς τοῦ ἡλίου, εἰς ὀπτηρ, ὁ Πέτρος Καροδέκ, ἐφώνησεν ἀπὸ τὸ δί-

ζυγον τοῦ προκέτου : — Στεργιὰ σταβέντο!

Τὸ στίγμα, τὸ ὑποῖον ὑπελόγισιν ὁ πλοίαρχος Μπουρκάρ, εἰδείκνυεν ὅτι εὐρίσκοντο εἰς τὸν ἐβδομηκοστὸν ἔκτον μεσημβρινὸν ἀνατολικῶς τοῦ μεσημβρινοῦ τῶν Περσιῶν, καὶ εἰς τὴν τριακοστὴν ἐβδόμην μοῖραν νοτίου πλάτους, δηλαδὴ εἰς τὰ περὶ τῶν νήσων Ἀμστερδάμης καὶ Ἁγίου Παύλου.

Εἰς ἀπόστασιν δύο μιλίων ἀπὸ τῆς τελευταίας, εἰς τὸ « Ἅγιος Ἐνώχ » ἀνεκώχουσαν. Αἱ φαλινοθῆρας τοῦ ὑπάρχου Ἐρτώ καὶ τοῦ ὑποπλοίαρχου Ἀλλότ καθρέθησαν καὶ κησάθησαν πρὸς τὴν ξηρὸν μὲ δίκτυα καὶ παραγάδια, διότι ἡ ἀλιεία εἶνε γόνιμος εἰς τὰ παράλια ἐλείνης τῆς νῆσου. Πραγματικῶς τὸ ἀπόγευμα ἐπληθύνθη μὲ φορτίον ἀπὸ φάρια πρῶτης τάξεως καὶ ἀπὸ καγούρια ἐπίσης ἐξαιρετά, μὲ τὰ ὁποῖα ἐκαλόραρχον ὅλοι ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας.

Ἀναχωρήσας ἀπὸ τὸν Ἅγιον Παῦλον, ἀφοῦ ἐλέξτε πρὸς τὸν τεσσαρακοστὸν παράλληλον, ὠθούμενος δὲ ὑπὸ λαμπροῦ ἀνέμου μὲ τὸν ἵπτον ἐπικίρουν ἀπὸ 70 ἕως 80 ναυτικὰς λειγῆς τὸ ἡμερονύτιον, ὁ « Ἅγιος Ἐνώχ » τὴν πρωΐαν τῆς 15 Φεβρουαρίου, εὐρίσκειτο ἐννεμὶ τῆς νοτίας ἀκρας τῆς Νέας Ζηλανδίας.

(Ἐπεται συνέχεια) Ν. ΠΟΡΤΙΟΤΗΣ

ΟΙ ΚΟΥΤΟΙ ΑΝΘΡΩΠΟΙ

Εἰς τὴν Δανίαν, τὴν πετρίδα τοῦ βασιλέως μας, ὅλοι οἱ ἄνθρωποι εἶνε πολὺ ἀνεπτυγμένοι καὶ ἐξυπνότατοι. Ἐπιθεῖ ὅμως δὲν ὑπάρχει κανὴν χωρὶς ἐξίτητοις — καὶ αἱ ἐξίτητοις, ὡς γνωστὸν, κἀμουν ἰσχυρότερον τὸν κἀνονα — ὑρίσκειται καὶ κατοικεῖ εἰς ἕν μέρος τῆς Δανίας, τὸ ἵποῖον λέγεται Ἰουτλάνδη, μὴν τάξιν ἀνθρώπων τόσο ἀπλοϊκῶν, ὥστε ἡ μεγάλη ἀπλοϊκότης των καταντὰ κουταμάρα.

Οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ λέγονται Μόλδοι, καὶ ὑπάρχουν πολλὰ ἀνεκδοτὰ ζωγραφίζοντα τὴν ἀπλοϊκότητά των.

Μεταξὺ ἄλλων διηγούνται οἱ Δανοὶ διὰ τοὺς Μόλδους, ὅτι μίαν φοράν ἐλησμένησαν πῶς γίνεται ἕνα εἶδος ὀρχιάς δαντέλας, τὸ ἵποῖον ἤξυραν πρὶν καὶ ἔκαμναν μὲ τὰ κοπανέλια. Ἐστειλαν λοιπὸν πρεβεῖαν εἰς ἕνα ἄλλον τόπον διὰ νὰ εὕρῃ καὶ νὰ φέρῃ κάποιον, ὁ ὁποῖος νὰ τους διδάξῃ. Ἡ πρεβεῖα ἐφρε δώδεκα γέροντες, οἱ ὁποῖοι ἐγνώριζαν καλά τὴν τέχνην. Ἀλλὰ οἱ γέροι αὐτοὶ εἶχαν ὅλοι μεγάλα ἄσπρα γένεια, καὶ οἱ Μόλδοι ἐφοβήθησαν μήπως τὰ γένεια των μπερδευθοῦν μὲ τὴν δαντέλλαν. Ἐσκέπτοντο νὰ τους στείλουν πίσω, ὅταν ἕνας σφοδρὸς Μόλδος εὐρήκε μίαν λύσιν: ἐπρότεινε καὶ ἐρρηψεν δώδεκα σακκούλια, εἰς τὰ ὁποῖα οἱ γέροι ἔβαζαν τὰ γέ-

νια των καὶ τὰ ἔδινον εἰς τὸν λαμὸν των ἔσση ὄραν ἐργάζοντο!

Κανενὸς δὲν τοῦ ἔλοφε τὸ μυχλὸν δειτὸ ἀπλοῦστερον ἦτο νὰ ὑποχρεώσουν τοὺς γέροντες νὰ κόψουν λιγὰ καὶ τὰ γένεια των, τὰ ὁποῖα ἔπειτα, ἂν ἤθελαν, ἠμποροῦσεν νὰ τ' ἀρίσουν νὰ μεγαλώσων. . .

★

Ἀκόμη ἀπεισιότεροι εἶνε αἱ ἱστορίαι των μὲ τὸν πελαργὸν καὶ μὲ τὸ χέλι.

Ἐν καλοκαίρι, ὅταν τὰ στάχυα ἐμεγάλωσαν καὶ ἦσαν πολὺ ὑψηλά, οἱ Μόλδοι εἶδαν ἕνα πελαργὸν ὁ ὁποῖος ἐπήγειν εἰς τὰ χωράκια των καὶ ἐπεριπατοῦσε ἀνάμεσα σὰ στάχυα, διὰ νὰ πλῆνη βατραχάκια καὶ νὰ τὰ τρώγῃ. Ἀνησῶθησαν λοιπὸν μὲ αὐτὸ οἱ Μόλδοι, διότι ἐσκέφθησαν οὐτὸ αὐτὸ τὸ πουλί μὲ τὰ μικρὰ πόδια θὰ τους ἐπικίξε πολλὰ στάχυα. Ἐκαμναν λοιπὸν συμβούλιον πῶς νὰ διώξουν τὸ πουλί, καὶ εἰς τὸ τέλος ἀπεφάσισαν νὰ ὑπάγῃ ὁ πρεσιτῶς τοῦ χωριοῦ των εἰς τὰ χωράκια καὶ νὰ τὸ διώξῃ. Ἀλλὰ καθὼς ἐξεκίνησε διὰ νὰ κυνηγήτῃ τὸν πελαργόν, οἱ Μόλδοι περιτήρησαν ὅτι τὰ πόδια του ἦσαν πολὺ μεγάλα καὶ πλατύτατα, καὶ ἐσυλλογισθησαν ὅτι ὁ πρεσιτῶς ὅα ἐπικίξε μὲ τὰ πόδια του πολὺ περισσότερα στάχυα παρὰ ὁ πελαργός. Ἐβιάθησαν λοιπὸν πάλιν καὶ ἐσταζον τὸ κεφάλι των διὰ νὰ εὕρουν τί νὰ κάλουν καὶ πῶς νὰ γλυτώσουν ἀπὸ τὸν πελαργόν. Ἐπὶ τέλους ἕνας ἀπὸ τὸ συμβούλιον ἔλαβε τὸν λόγον καὶ εἶπε τὴν σοφὴν γνώμην του:

— Διὰ νὰ μὴν πατήσῃ ὁ πρεσιτῶς τὰ στάχυα, νὰ τὸν πᾶμε σηκωτὸν μίση στὰ χωράκια!

Ἡ βία αὐτὴ ἐπεδοκιμασθῆ ἀπὸ ὅλους. Ἐπῆγαν λοιπὸν, ἔβαλαν μίαν κηκελιωτὴν θύραν ἀπὸ τοὺς στροφίους τῆς, καὶ ἔβαλαν τὸν πρεσιτῶτα νὰ καθῆσθαι ἐπάνω. Τὴν ἐσῆκωσαν τότε εἰς τοὺς ὤμους των, ὁπῶς ἄνθρωπος, τέσσαρες ἀπὸ τὰ δεξιά καὶ τέσσαρες ἀπὸ τ' ἀριστερά, καὶ τὸν ἐγύριζαν μίση εἰς τὰ χωράκια διὰ νὰ διώξῃ τὸν πελαργόν. Ὁ πρεσιτῶς ἐκρατοῦσεν ἕνα κηλάμι καὶ ἐφοβέριζε τὸ πουλί, ἕως ὅτου τὸ ἔκαμε νὰ πετάξῃ ἄλλοῦ.

Μὲ αὐτὸν τὸν τρόπον ὁ πρεσιτῶς δὲν ἐπάτησε τὰ στάχυα μὲ τὰ μεγάλα καὶ χονδρὰ του πόδια, καὶ οἱ Μόλδοι ἐμειναν εὐχρησθημένοι. Δὲν πιστεύω νὰ ἔχητε τὴν περιέργειαν νὰ μάθητε ἂν οἱ ὀκτὼ ἄνθρωποι πού τον ἐσῆκωσαν ἐπάτησαν μὲ τὰ δικαῆς πόδια των περιεσότερα ἢ ὀλιγώτερα στάχυα. . .

★

Ἄς ἐλθῶμεν τώρα εἰς τὸ χέλι.

Μικὰ χρονία, αἱ ρέγες τοῦ βαρκελιῦ ἦσαν πολὺ ἀριεῖς, καὶ οἱ Μόλδοι δὲν ἦσαν εἰς θέσιν ν' ἀγοράζωσαν καὶ νὰ τρώγουν. Πρέπει νὰ ξυῖρατε ὅτι οἱ ρέγες τοῦ βαρκελιῦ ἀποτελοῦν τὴν κυριωτέραν τροφὴν τῶν ἀνθρώπων ἐκεῖνων κατὰ τὸν

χειμῶνα. Ἐκαμναν λοιπὸν πάλιν συμβούλιον διὰ νὰ εὕρουν πῶς νὰ ἐμποδίσουν τὴν ἀριεῖαν τῶν ρεγῶν εἰς τὸ μέλλον.

Ἐνας ἀπὸ τοὺς σοφωτέρους των εἶπε τότε ὅτι, ἀφοῦ οἱ φρέσκες ρέγες κἀμουν αὐγὰ καὶ πολυπλασιαζονται μέσα στὸ νερὸ, δὲν ὑπάρχει κανένας λόγος νὰ μὴν κἀμουν τὸ ἴδιον καὶ οἱ ἀλατισμένες. Ἐπρότεινε λατῶν, ν' ἀγοράζωσαν ἀπαξ διὰ παντὸς ἕνα βαρέλι ρέγες ἀπὸ τὴν πόλιν, καὶ νὰ ἀδειάζουν τὸ βαρέλι μέσα στὸ λιβάρι των, κ' ἔτσι νὰ ἔχουν τὸν χειμῶνα ἕνα σωρὸ ρέγες, ἀλατισμένες καὶ ἔτοιμες, καὶ νὰ τρώγουν χωρὶς νὰ ἐξοδεύουν πεντάρια. Ἡ πρότασις ἐνεκρίθη πικρῶς τὸ βαρέλι ἠγοράσθη, καὶ οἱ ρέγες ἐρράφθησαν εἰς τὸ νερὸ διὰ νὰ γεννηθοῦν καὶ νὰ πολυπλασιασθοῦν.

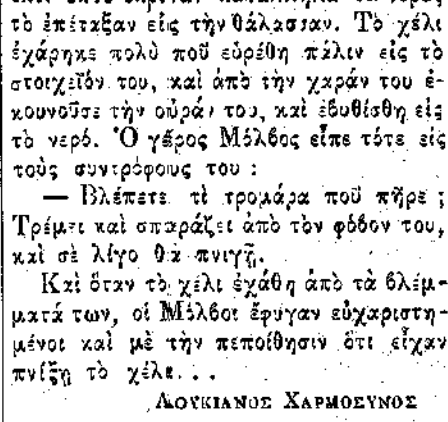
Τὸν ἄλλον χρόνον, οἱ Μόλδοι ἐπήγαν μὲ τὰ δίκτυα των νὰ πιάσουν τις ρέγες ἄλλὰ, ὅτι καὶ ἂν ἔκαμναν, δὲν ἔπιασαν οὐτε μίαν. Μὲ τὰ πολλὰ, ἐπίασαν ἕνα πολὺ μεγάλο καὶ παχὺ χέλι εἰς ἕνα ἀπὸ τὰ δύχτια των, καὶ τὸ ἔβαλαν μέσα εἰς τὸν κουδῶν.

Ἄμα εἶδαν οἱ Μόλδοι τὸ χέλι, ἐσκέφθησαν ἀμέσως ὅτι αὐτὸ ἔφαγε ὅλες τὰς ρέγες τοῦ βαρκελιῦ κ' ἐπύγυε ἔτσι. Τὸ ἐδικτασαν λοιπὸν καὶ τὸ κατεδικασαν εἰς θάνατον. Ἀλλὰ πῶς νὰ το θανατώσουν; Ἐρρησαν πάλιν νὰ συζητοῦν, καὶ δὲν εὐρίσκον τίποτε. Ἐπὶ τέλους, ἔλαβε τὸν λόγον ἕνας γέρος Μόλδος, ὁ ὁποῖος ἐκινδύνευσε κάποτε νὰ πνιγῇ, καὶ ἀπὸ τότε τὸν εἶχε πιάσῃ φόβος καὶ τρόμος διὰ τὸ ἄλυμρὸ νερὸ. Ἐτυμβούλευσε νὰ πάρουν τὸ χέλι, νὰ το πᾶνε ἔξω εἰς τὸν ὠκεανὸν καὶ ἐκεῖ νὰ τὸ πνίξουν. Ἡ συμβουλή ἐθεωρήθη ἀρίστη ἔπῆραν λοιπὸν τὸ χέλι μὲ τὴν δάρκην των καὶ ἐτράβηξεν ἀνοικτὰ, εἰς τὰ βαθειὰ νερά, διὰ νὰ πνιγῇ ἀσφαλῶς τὸ χέλι. Ὅταν ἐφθασαν ἐκεῖ ὅπου ἐκρίναν κατὰλληλα τὰ νερά, τὸ ἐπικέσαν εἰς τὴν θάλασσαν. Τὸ χέλι ἐχάρηκε πολὺ πού εὐρέθη πάλιν εἰς τὸ στοιχεῖόν του, καὶ ἀπὸ τὴν χράν του ἐκουνούσε τὴν οὐράν του, καὶ ἐβουβίσθη εἰς τὸ νερὸ. Ὁ γέρος Μόλδος εἶπε τότε εἰς τοὺς συντρόφους του:

— Βλέπετε τί τρομάρα πού πήρε; Τρέμει καὶ σπαράζει ἀπὸ τὸν φόβον του, καὶ σὲ λίγο θὰ πνιγῇ.

Καὶ ὅταν τὸ χέλι ἐγάθη ἀπὸ τὰ βλέμματά των, οἱ Μόλδοι ἐργυαν εὐχρησθημένοι καὶ μὲ τὴν πεποίθησιν ὅτι εἶχαν πνίξῃ τὸ χέλι. . .

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ ΚΑΡΜΟΣΥΝΟΣ

Ἄς ἐλθῶμεν τώρα εἰς τὸ χέλι. Μικὰ χρονία, αἱ ρέγες τοῦ βαρκελιῦ ἦσαν πολὺ ἀριεῖς, καὶ οἱ Μόλδοι δὲν ἦσαν εἰς θέσιν ν' ἀγοράζωσαν καὶ νὰ τρώγουν. Πρέπει νὰ ξυῖρατε ὅτι οἱ ρέγες τοῦ βαρκελιῦ ἀποτελοῦν τὴν κυριωτέραν τροφὴν τῶν ἀνθρώπων ἐκεῖνων κατὰ τὸν

Ο ΓΥΡΟΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑΚΙ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΚΑΙ ΠΟΛΥ ΜΕΓΑΛΑ ΠΑΙΔΙΑ]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΣ'

«Ω! δυστυχία!

Ἐνῶ ἐπὶ ἤδη με παραπολλὴν ὁρμὴν ἀπὸ τὸ κατὰ στρομα τῆς «Ὠραίας Κικῆς» εἰς τὸν πρῶτον σκόπελον, ὁ πλοίαρχος Γιαννάκης ἐσκούντησε με τὸ πόδι του τὴν φρεγάταν εἰς τὸ ἀνοικτὸν πέλαγος... Ἡ ἀνακάλυψις αὐτὴ κάμνει τὴν χαρὰν

«Τί δυστυχία!»

τῶν ναυαγῶν ἀπελπισίαν. Δὲν ἔχουν πλέον τροφίμα! δὲν ἔχουν ἐνδύματα! δὲν ἔχουν ὄπλα! δὲν ἔχουν στρατιώτας!

Τὸ πλοῖον παρασύρεται ἀπὸ τὸ ρεῦμα, καὶ χάνεται μετ' ὀλίγον πρὸς τὰ δεξιὰ τοῦ νησιοῦ. Πάει πιά! δὲν θὰ τὸ ξαναῖδουν.

Καὶ ὁ Παυλῆς γίνεται σοβαρώτατος. Παραπάνω ἀπὸ κάθε ἄλλο, λυπάται πού ἐχάθησαν τὰ δύο καρτέλια μαζί με τὸ καρδί.

Ἄν ἐρωτᾶτε διὰ τὸν κ. Μπέμπη, αὐτὸς εἶνε ἀπαρηγόρητος καὶ ὄλο φωνάζει:

— Κύριε Καραγιώζη! Καραγιώζη! Ἐκάμαν, ὡς φαίνεται, πολὺ ἄσχημα πού ἄφισαν τὸν κύριον Καραγιώζην μόνον του εἰς τὸ πλοῖον. Ὁ Μπέμπης τὸν ὑποπτεύεται, πῶς τὸ ἔκαμαν ἐπιτήδης, διὰ νὰ φάγῃ μόνος του ὅλα τὰ μπισκότα. Μῦλα ταῦτα εἶνε καταλυπημένους, διότι συλλογίζεται τοὺς κινδύνους πού ἔχει νὰ διατρέξῃ ὁ κύριος Καραγιώζης.

Ὁ πλοίαρχος Γιαννάκης καὶ ἡ ναυαρχίνα πιγαίνουσι λιγάκι παρέκει

καὶ κάμνουσι συμβούλιον. Τί δυστυχία! Τί θὰ γίνουσι; Τί θὰ κάμουν; Ἡ ναυαρχίνα ἔχει τὰ μάτια τῆς γεμάτα δάκρυα: προσπαθεῖ νὰ τὰ κρατήσῃ, ἀλλὰ αὐτὰ τρέχουσι σιωπηλὰ ἐπάνω εἰς τὰ ὄχρα μάγουλά τῆς. Συλλογίζεται τὴν καϊμένη τὴ μαμά τῆς πού τὴν ἀγαπᾷ τόσο πολὺ, καὶ τὸν μπαμπᾶ τῆς πού εἶνε τόσο καλός, καὶ τὴ γρηὰ Παγώνα πού τὴν ἐμεγάλωσε στὰ χέρια τῆς; συλλογίζεται καὶ τὴν καλὴ Μίς, καὶ μετανοεῖ τώρα, διότι δὲν τὴν ἐρώτησε πρῶτα καὶ ὕστερα νὰ φύγῃ διὰ τὸν γύρον τοῦ κόσμου.

Στρέφει φιλόστοργον βλέμμα πρὸς τὸν καϊμένον τὸν Μπέμπη.

Ὁ Γιαννάκης καὶ αὐτὴ ἀπλόουσι τὰ χέρια πρὸς τὸ μέρος του, καὶ ὀρκίζονται νὰ γίνουσι αὐτοὶ πατέρας του καὶ μητέρα του. Ἐν τῷ μεταξύ, ὁ κ. Μπέμπης, τὸν ὁποῖον τὰ παιχιδία τοῦ φίλου του Λεουλὺ ἔκαμαν νὰ λησμονήσῃ τὸν κύριον Καραγιώζην πού τῶσκις με τὴ βάρκα, παίξει εἰς τὴν ἀκρογιαλιά μαζί με τὸν σκύλον πού χροπηθᾷ ἀπὸ τὴν χαρὰν του, διότι εἶνε ἐλεύθερος ἐπάνω εἰς τὴν θηράν.

— Εὐτυχισμένο παιδί! λέγει ἡ δεσποινὴς Κικὴ βλέπουσα τὸ ἐξαδελφάκι τῆς, — εὐτυχὴς ἡλικία, πού δὲν σκέπτεσαι καὶ δὲν σε νοιάζει διὰ τὸ μέλλον!

(Ἐπειτα συνέχεια) Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

ΑΙΜΙΛΙΑ ΧΩΒ

[ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΔ'. (Συνέχεια)

« Συλλογίζομαι πού θὰ με βάλουν νὰ κοιμηθῶ. Τὸ σπῆτι των εἶνε τόσο χαμηλό, ὥστε δὲν φαίνεται νὰ ἔχη δωμάτια ἐπάνω, ἐκτὸς ἂν εἶνε ἀκριβῶς ὑπὸ τὰ κεραμίδια. Κανεὶς δὲν ἐσκέφθη νὰ μου δείξῃ τὸ μέρος, τὸ ὁποῖον ἦτο προωρισμένον δι' ἐμέ. Ὄταν ἀνεχώρησα διὰ τὸ σχολεῖον, ἡ βαλίτσα μου ἦτο ἀκόμη καταγῆς εἰς τὸν διάδρομον, καὶ δύο μωρὰ ἐκυλίσθησαν ἐπάνω ἀπειλοῦντα νὰ σπᾶσουν ὅτι περιεῖχε μέσα.

« Ἀπὸ τὰ ἐννέα τέκνα τῶν Ἀπλεμπῆ, τὰ εἶς με συνώδισαν εἰς τὸ σχολεῖον: τὰ τρία ἐξ αὐτῶν ἦσαν ὑψηλότερα ἀπὸ ἐμέ. Καθ' ὅδον συνητήσαμεν ἕνα ἀπὸ τοὺς υἱοὺς τοῦ Οὐίξ, δὲν εἰςέφυρ πλεόν ποῖον ἀπὸ ὅλους, μέλλοντα μαθητὴν μου καὶ αὐτόν. Ἐκάπνιζε, ἂν καὶ εἶνε μόλις δεκατριῶν ἐτῶν μ' ἐκύτταζε δύο λεπτά τοῦλάχιστον πρὶν βγάλῃ τὸ καπέλλο του. Τῷ ἐχρησάθη ὄλος αὐτὸς ὁ καιρὸς διὰ νὰ βεβαιώθῃ ἂν ἦμουν δεσποινὴς ἢ κανέ-

να κοριτσάκι. Ὁ δὲ ἐδίσταζε μάλιστα ἀκόμη περισσύτερον ὄραν, ἂν δὲν μ' ἔβλεπε ταλαντεύουσαν τὸ κλειδί τοῦ σχολεῖου εἰς τὸν λιχανόν μου, ὅπως ἡ μίς Ὁ Νέιλ, ὅταν ἐξέρχεται ἀπὸ τὸ σπῆτι τῆς. Ἄλλοιμονον! τί ἔχω ἀκόμη νὰ τραβήξω ἀπὸ τὸ κοντόν μου ἀνάστημα...

« Ἐφθάσαμεν εἰς τὸ σχολεῖον, μίαν ἐλεεινὴν παράγκαν, ὅπου τὰ παράθυρα φαίνονται ὡς νὰ ἐπετάχθησιν εἰς τὴν τύχη, ἀλλὰ ἀπ' ἐδῶ καὶ ἄλλανὰ ἐκεῖ, κανέν εἰς τὴν ἰδίαν γραμμὴν με τὰ ἄλλα: αὐτὰ ὡς πρὸς τὸ ἐσωτερικόν του. Ὅσον ἀφορᾷ τὸ ἐσωτερικόν του, — ἕνα μεγάλο τετράγωνον δωμάτιον ἀπὸ κόκκινα τοῦβλα, μία σκουριασμένη θερμάστρα, θρανία κατακομμένα ἀπὸ τοὺς σουγιαδες τῶν μαθητῶν, καὶ τοῖχοι γυμνοί, ἀσπρισμένοι με ἀσβέστιν. Ὅλα τὰ παιδάκια ἦσαν μαζεμένα εἰς τὴν θύραν δὲν ἐπρόφρασα νὰ εἰσέλθω, καὶ ἀμέσως ὅλα ἐτρέξαν σωρηδὸν ἐπισθέν μου, καὶ ἐσκορπίσθησαν εἰς τὰ θρανία. Ὅλων τὰ βλέμματα ἐμὲ ἠτένιζαν, ἐνῶ ἐβγάλα τὸ ταμπάρο μου καὶ τὸ καπέλλο μου.

« Διὰ νὰ μὴν τὸ χάσω καὶ διὰ νὰ φανῶ ὅτι κατὶ κάμνω, ἐπλησίασα πρὸς τὸ παράθυρον. Ἐνα μεγάλο λειβάδι στολισμένο με μαργαρίτες καὶ με χαμομήλια ἦτο ἀπλωμένο ἀπὸ τὸν ἐνώπιόν μου. Ἐνα ποτάμι, τὰς ὄχθας τοῦ ὁποῖου ἐσκίαζαν μεγάλα λεῦκα, ἔρρεεν ὀλόγυρα εἰς τὸ λειβάδι ἐκεῖνο, ἔλαμπε δὲ ὑπὸ τὰς ἀκτῖνας τοῦ ἡλίου ὡς ἀργυρὰ ταῖνια. Τί εὐτύχημα! εἶχα τοῦλάχιστον ἐνώπιόν μου τὴν θέαν ἐκείνην διὰ νὰ εὐρίσκω ἀναψυχὴν! Δὲν ἤξεύρω ὅμως διατί με ἐκυρίευσεν ἕν εἶδος λύπη; μοῦ ἐφαίνετο ὅτι ὅλα ἐκεῖνα τὰ ἀγριολόλουδα μοῦ ἐφώναζαν: « Σ' αὐτὸ ἐδῶ τὸ λειβάδι χάνεται διὰ παντός ἡ παιδικὴ σου ἡλικία. »

« Τὰ παιδία ἐκρυφομύλουσαν ὀπίσω μου ἤκουσα ἕνα ἀγοράκι πού ἔλεγε εἰς ἕνα συμμαθητὴν του: « Βάζω στοίχημα, νὰ τῆς δώσω μίαν μπουνιὰ θὰ τὴν πετάξω κατὰ γῆς. » Εἶπα ἀπὸ μέσα μου: « Καρδιά καὶ γενναϊότης! εἶμαι μεγάλῃ τῶρα πλέον, δὲν εἶμαι κοριτσάκι, δὲν πρέπει νὰ ἐπιτρέψω νὰ μοῦ πάρουν τὸν ἀέρα αὐτὰ τὰ μωρουδάκια. »

« Ἡ μικρούλα Φοίβη Κλόκ, ἕνα κοριτσάκι τῆς ἡλικίας τῆς Εὐρυδίκης, ἀλλὰ πῶς χίτρινο παρὰ τὸ λεμόνι, ἦλθε καὶ μ' ἐπικύσεν ἀπὸ τὸ χέρι.

« — Καλὴ μέρα καὶ ὁδία, μοῦ εἶπε τόσο χαριτωμένα, ὥστε δὲν ἠμπόρεσα νὰ κρατηθῶ καὶ νὰ μὴν τὴν φιλήσω.

« Καὶ ἀμέσως τότε μ' ἐπερικύκλωσαν δέκα δώδεκα ἀνθρωπάκια, τὰ ὅποια μοῦ ἔτειναν τὰ ροδοκόκκινα μαγουλάκια των, καὶ τὰ ἐφιλήσαν ὅλα με τὴν σειράν καὶ τὰ ἐφιλοδώρησαν με μερικὰς καραμέλες πού ἔτυχε νὰ εὐρεθῶν εἰς τὸ βάθος τῆς τσέπης μου.

« Ἡ μαμά μου εἶχε κάμη τόσας συ-

στάσεις « νὰ μὴν τοὺς δῶτω θάρρος! » Ὠραίαν λοιπὸν ἀρχὴν ἔκαμα...

« Οἱ μεγάλες με ἐλοξοκίτηζαν καὶ τὰ ἀγόρια ἐσκοντούσε τὸ ἐνὰ τὸ ἄλλο. Ἐβγάλα τὸ ὄρολόγι μου.

« — Δεῖξέ μου τὸ βραχιόλακι, μοῦ εἶπαν ἡ Φοίβη καὶ ἐσκόλωσε ἐπάνω στὰ γόνατά μου διὰ νὰ το ἰδῇ. Ἦτο τόσο νόστιμη ὥστε μ' ἐπικύσεν τὰ γέλια ἀλλὰ εἶδα ὅτι αὐτὸ ἔκαμνε κακὴν ἐντύπωσιν εἰς τὸ ἀκροκτῆριόν μου. Τὰ κρυφομύληματα ἐδικλασιώθησαν, καὶ μοῦ ἐφάνη ὅτι ἀνέγνωσα εἰς τὰ σιωπητὰ βλέμματα τῶν μικρῶν τὴν σκέψιν ταύτην: ὅτι θὰ με εἶχαν τοῦ χειρῶν των.

« — Ἐως ἐδῶ καὶ μὴ παρέκει! ἐσκέφθη. Διὰ νὰ πληρωθῇ δὲ μέχρι χειλέων τὸ πικρὸν μου ποτήριον, ἐνῶ ἡ θύρα ἔμεινε μισοανεμμένη, ἕνας σκύλος τοῦ δρόμου ἔχασε μέσα τὴν ἀκραν τῆς μύτης του, καὶ ἕνα ἀγοράκι τοῦ ἐσφύριξε διὰ νὰ ἐμβῇ μέσα εἰς τὴν αἰθουσαν τοῦ σχολεῖου. Ἐπρόφρασα ἐγκαίρως καὶ ἐπρόλαβα τὸ κακὸν πού ὅλ ἐγίνετο, ἂν ὁ σκύλος ἐτρέπυνε μέσα. Ἐσχηώθη ὡς νὰ μὴν ἦτο τίποτε, καὶ κλείουσα τὴν θύραν κατὰμουτρα στὸ καϊμένο τὸ ζῶον, εἶπα εἰς τοὺς ὕπηκοὺς μου: « — Παιδιά μου, ἦλθεν ἡ ὥρα: θὰ κάμωμιν τὴν προσευχὴν. » Καὶ ἐπέστρεψα εἰς τὴν θέσιν μου, ἐν τῷ μέσῳ ἀκρας σιωπῆς. Εἶχα προφυλάξῃ τὴν ἀνεξαρσίαν μου καὶ τὴν ἀξιοπρέπειάν μου, καὶ συγχρόνως εἶχα ἀπαλλαγῇ ἀπὸ τὸν ἀνόητον φόδον μου...

« Ἐἶχα εἰκοσιτρεῖς μαθητὰς, δέκα ἀγόρια καὶ δεκατρία κορίττικα, ὅλα παιδάκια συμπαθέστατα, καλοφορεμένα καὶ ἔξυπνα. Ἐνα ἀπὸ τὰ κοριτσάκια εἶνε εὐμορφώτατον — τρέλλα! Ὀνομάζεται Λούση Πόουτ καὶ εἶνε ἐννέα ἐτῶν περιπου' ἤθελα νὰ ἦτο δυνατὸν νὰ ἐβλέπατε τὰ μεγάλα τῆς γαλανὰ μάτια, πού εἶνε τόσο γλυκὰ καὶ ἡμερα σάν τοῦ περισσότεροῦ, καὶ τὰ χρυσοξανθὰ σγουρὰ μαλλάκια τῆς καὶ ἔχει κατὶ χαρακτηριστικά, κανονικώτατα, καὶ τὸ χρῶμα τοῦ προσώπου τῆς εἶνε ἄσπρο σάν τὸ χιόνι: εἶνε σωτὸς ἄγγελος!

« Ἡ ὥρα ἀρχῆσε νὰ περάσῃ ἐκείνο τὸ πρωί: ἐρώτησα ὅλους τοὺς μαθητὰς μου πῶς ὀνομάζονται, καὶ ἐνέγραψα τὰ ὀνόματα των εἰς ἕνα μεγάλο βιβλίον: ἔβαλα τὰ μεγαλύτερα παιδία ν' ἀντιγράψουν μίαν ἐπιτοίχιαν, κατόπιν τοὺς ἔκαμα γραφὴν καθ' ὑπαγόρευσιν, ἐνῶ τὰ μικρὰ ἐδιδάξαν τὸ ἄλφα-βητὰ των ἢ ἐγράφαν ἰῶ τ ε ε. Ἀνέτραψα τὸ μελανοδοχεῖόν μου, ἤκουσα τοὺς μαθητὰς καὶ τὰς μαθητρίδας μου εἰς τὴν ἀνάγνωσιν, καὶ μισὴν ὄραν ὠμίλησα διὰ τὸ μάθημα τῆς ἱστορίας, εἰς τὸ ὁποῖον θὰ ἀσχοληθῶν τὸ ἀπόγευμα. Ἄλλὰ τὸ μεσημέρι δὲν ἀπεφάσισε νὰ κτυπήσῃ τί κρῖμα, νὰ τελεῖται τὴν ἐργασίαν μου ἄψε-σῶς, ὅ-

πως λέγει ἡ Ἐένη!... Ἀπορῶ πῶς τὰ καταφέρνει ἐκεῖνη, πού εἶνε τόσο ἀργοκίνητη. Γνωρίζετε ὅτι καὶ αὐτὴ ἀρχίζει σήμερον τὰς παραδόσεις τῆς εἰς τὸ Ἰωχανέτον;

« Εἶδα διὰ μίαν στιγμὴν τὸν κ. Ἀπλεμπῆ, ὅταν ἐπέστρεψα εἰς τὸ σπῆτι τοῦ ὄραν τοῦ φαγητοῦ. Δὲν φαίνεται κακὸς ἀνθρώπος, καθ' ὅσον ἠδυνήθη νὰ κρῖνω ἀπὸ τὴν φυσιογνωμίαν του. Πῶς ἕνας ἔξυπνος ἀνθρώπος εἶνε δυνατὸν νὰ πίνῃ τὸτον ὥστε νὰ καταστρέψῃ τὴν ὑγίαν του, τὴν ὑπόληψιν του καὶ τὴν οἰκογένειάν του! Αὐτὸ ἐγὼ δὲν κερτοβῶνα: ὅτι θὰ με εἶχαν τοῦ χειρῶν των.

« Τὸ ἀπόγευμα, ἐπήγε θυμώτεια ἢ παρίδοσις. Ἄν ἐξακολουθῶσιν οὕτω τὰ πράγματα, θὰ σὰς εἰπῶ ὅτι ἐπέτυχῃ ἐπὶ τέλους τὸ κατάλληλον στάδιον. Ὅχι μόνον δὲν με στενοχωρεῖ τὸ ἔργον τῆς διδασκαλίας, ἀλλὰ καὶ με διασκεδάζει.

Ἡ δευτέρα ἡμέρα.

« Ἐνῶ ἐπέστρεφα διὰ τὸ δεῖπνον χθὲς

«Βε παιδάκια μου ἔφεραν ἄνη σήμερον εἰ πρωί.» (Σελ. 237, στ. γ')

τὸ βράδυ, ποῖον νομίζετε ὅτι συνήτησα, κυρία Φάγγ; Τὸν κ. Εὐγένιον Πάλμερ ὄλον καὶ ὀλότατον. Πρόκειται νὰ μείνῃ ὀλίγον καιρὸν ἀκόμη εἰς τοῦ θεῖου του κ. Ἰωάνην Οὐίξ (τόσον τὸ χειρότερον!) καὶ ἤρχισε νὰ μου ὀμιλῇ διὰ τὸ σχολεῖόν μου με προσατετυτικὸν τόνον. Ἀναμφιβόλως δὲν ἐλησμόνησεν ὅτι εἶχε χρηματίσῃ ἐξεταστὴς μου ἀλλὰ νομίζω ὅτι ἔκαμνε κατάχρησιν τοῦ δικαιοματός, τὸ ὁποῖον εἶχε ὅπως μοῖ το ὑπεθυμίσῃ. « Μήπως ἐσκόπευε νὰ διδάξω ζωγραφικὴν εἰς τοὺς μαθητὰς μου; ὁτανικὴν; φωνητικὴν μουσικὴν; Πρέπει τοῦλάχιστον καὶ αὐτὸς θὰ μου δανεῖσῃ προθύμως βιβλία, ὑποδείγματα, ἴσως καὶ τὸ ἀρμόνιον τῆς θείας του. » Ἀποῦ μου

ἔκαμιν ἀκόμη καὶ ἐγὼ δὲν ἤξεύρω πῶς ἐρωτήσεται, καὶ ἀποῦ μου ἔδωκε μυρίας συμβουλὰς τῶν ὁποίων δὲν εἶχα καμμίαν ἀνάγκην, ἐσκέφθη νὰ τὸν ἐρωτήσω ἂν εἶχε κάμη καθηγητὴς εἰς κανὲν σχολεῖον. « Ἐγὼ; ποτέ, » μοῦ ἀπήντησεν. Διατί λοιπὸν μπερδεύεται εἰς τὴν ἐργασίαν μου; Φαντασθῆτε! εἶχε τὸ θράσος νὰ μου εἰπῇ κοντὰ στὰ ἄλλα ὅτι ἂν ἦτο εἰς τὴν θέσιν μου, « θὰ ἐπροτιμοῦσε νὰ φύγῃ διὰ τὴν Γροιλλανδιαν παρὰ νὰ διδάσκῃ τὸ ἀλόφωτον εἰς κακομαθημένα παιδία. » Δὲν εἶχε ἀνοικεῖον νὰ μου ὑπεθυμίσῃ ἐκεῖνο τὸ ἀνόητον τηλεγράφημα πού μου ἔστειλε πρὸ ἐνὸς ἔτους;

« Εἶχα πολλὴν διάθεσιν νὰ τον στείλω ἀμέσως εἰς τοῦ θεῖου του ἀλλὰ ἠναγκάσθη νὰ ὑποστῶ τὴν συντροφίαν του ἕως τὸ σπῆτι τοῦ κ. Ἀπλεμπῆ. Τὸ βράδυ, ἡ Μελισσα, ἡμεγάλη κόρη του, με ὠδήγησεν εἰς τὸ δωμάτιον, τὸ ὁποῖον ἦτο προωρισμένον δι' ἐμέ, εἰς μίαν σοφίταν δηλαδὴ ὑπὸ τὴν ἀχυρίνην στέγγον. Ἐκεῖ εἶνε τὸ δωμάτιον τῶν φιλοξενουμένων, τὸ ὄραιότερον τῆς οἰκίας.

Ἡ τρίτη ἡμέρα.

« Ὅλα βαδίζουσι κατ' ἐσχῆν ἐξ παιδάκια μου ἔφεραν ἄνη σήμερον τὸ πρωί. Ἐποθέτω ὅτι ἤρχισαν νὰ μ' ἀγαποῦν, τὰ καλὰ ἐκεῖνα παιδάκια, καὶ ἐγὼ τὰ ἀγαπῶ ἐξ ὀφθῆς καρδίας, ἰδίως τὴν Λούσην Πόουτ, τόσο ὥστε φοβοῦμαι μήπως δεικνύω ἀπροκαλύπτως τὴν προτίμησιν μου καὶ ἀδικῶ τὰς συμμαθητρίδας τῆς. Τὰ ἀγαπῶ ὅλα τὰ παιδία ἀλλὰ τὰ μικρότερα μοῦ εἶνε

προσφιλέστερα ἀπὸ τὰ ἄλλα. Ἄν εἶχα τὴν τόλμην, ἀντὶ νὰ τα κρατῶ κλεισμένα μέσα εἰς τὸ δωμάτιον, θὰ τα ἔστειλα νὰ παιζοῦν ὀλην τὴν ἡμέραν. Τὰ βάζω καὶ κάμνουσι γυμναστικὰ ἀσκήσεις διὰ νὰ ξεκουράζονται: εἶνε τόσο κοπιαστικὸν διὰ τὰ παιδάκια νὰ μένουν τόσο ὄραν ἀκίνητα!

« Πάλιν συνήτησα τὸν κ. Πάλμερ, χθὲς τὸ βράδυ. Με ἠρώτησε λακωνικῶς πῶς περῶ. Τοῦ ἀπήντησα ὅτι εἶμαι πολὺ καλὰ, καὶ τὸν ἄφισα.

Ἡ τετάρτη ἡμέρα.

« Εἶμαι κατάπληκτος ἀπὸ τὴν διαγωγὴν τῆς Λούσης, ἐκείνης τῆς εὐμορφῆς μικρούλας, διὰ τὴν ὁποῖαν σὰς ἔχω ὀμι-

λήσει. Σήμερα το απόγευμα, ενώ την διατάσσα να επιστρέψω εις την Φοίβην Κλόκ το δέβλιον πού της είχε πάρη, αυτή άρχισε κυριολεκτικώς να ούρλιαζε.

« Δέν θέλω, δέν θέλω! έφώναζε δέν μ' άρρασει ή Φοίδη Κλόκ, κί θά τη σκοτώσω! Κατόπιν δέ έδρμησεν επάνω της και της έγρατζούνετε το πρόσωπον, σάν κακιά θυμωμένη γατίτσα.

Δέν ήμπορούσα να συνέλθω από την έκπληξήν· άλλα τά άλλα παιδικία μου είπαν ότι έτσι συνεθίζε αντί να είνε άγγελουδι, ήτον διάβολοπαιδο· αν τολμάτε του λοιπού, έχετε έμπιστοσύνην εις τά άρατζά πρόσωπα! Έπρεπε να την τιμωρήσω, και δέν ήξευρα πώς. Ένθυμήθην ότι είχα ένα ψαλίδι στο συρτάρι μου, και αντί να της θάλω τιμωρίαν, τό έποισον πιθανόν δέν θά την έμειλε πολύ, της είπα ότι άπεφάσιον να της κόψω τά νύχια της, άφού τά μεταχειρίζετο διά να κάμνη τέτοια κακά πράγματα εις τους άλλους. Έπαράξαε τόσον δυνατά, ώστε είκα εις δύο άλλα κοριτσάκια να την κρατούν, τό ένκ από δεξιά κί τό άλλο άπ' άριστερά, ενώ εγώ της έκοβα τά νύχια διά να μήν το ξανακάμη. Η Αούτη έφώναζε σάν τό παγώνι και με έφροβέριζε ότι θά με σκοτώση. Αυτό μου έκαμε ζωηράν αίσθησιν. Έροβαύμην μόνον μήπως περάση κανείς και άκούση όλην αύτην την κορμοχαλασίαν. Δέν είχα τελειώση άκόμη, ότε ήνοιξεν ή θύρα και τά τρία μέλη της έπιτροπήσιν έισήλθον. Έγελοδσαν από μέσα των διά την άμηχανίαν μου.

« Κάποιον θαρύν παράπτωμα περι την πειθαρχίαν, αϊ ; — είπεν ο ιατρός Πρέσχωτ.

« — Μάλιστα, κύριε, τψ άπήνησα κοκκινίζουσα περισσότερον και από την παπαρούνα.

« Οί κύριοι έκείνοι είχάν έλθη διά να έπιθεωρήσουν τό σχολείόν μου. Ο ιατρός Πρέσχωτ έφάνη ευγενέστατος. Δέν έζητήσε να γελάση ούτε μ' έμέ ούτε με τους μαθητάς μου, και άφού έκαμε διαφόρους έρωτήσεις δεξιά και άριστερά, άπηθύθυε μερικά έγκωμιαστικά λόγια εις τά παιδικία ως και εις την δασκαλίτσαν των. Άκόμη να συνέλθω από την κατάπληξήν μου.»

[Έπειτα συνέχεια] ΚΙΜΩΝ ΔΑΚΙΔΗΣ (Κατά τό άγγλικόν της Σοφίας Μάθ)

ΥΓΙΕΙΝΑ ΠΑΡΑΓΓΕΛΜΑΤΑ

Ποτέ μήν άποκοιμάσθε επί καθίσμα-τος με όρθιον τον θώρακα, ή στηρίζον-τες την κεφαλήν επί της χειρός.

Μη καθαρίζετε τους όδόντας σας με βελόνας ή άλλα μετάλλινα αντικείμενα διότι φθείρεται ή άδαμαντίνη αυτών ούσια (Έκ της « Έφημερίδος της Υγιείας ».)

Η ΟΚΝΗΡΑ ΚΑΠΝΟΔΟΧΟΣ

(Σύ γχρονος μυθος)

Μία καπνοδόχος, ύπερηφαναυμένη διά την ύψη ή ην θέσιν την όποιαν κατείχε,ν, έσκέφθη να μήν έκτελή πλέον τό καθήκόν της.

— Έδώ στέκομαι εγώ, είπε, σπουδαίον κί άπαραίτητον μέλος της οίκιας, εις την όποιαν άνήκω. Πρέπει λοιπόν να έξακολουθήσω και να κουδάλω έξω τον θρωμερόν καπνόν, τον όποιον ούτε τά κούτσουρα του ζυχαίου καταδέχονται να κρατήσουν; Ποιέ!

Και σύμφωνα με την άπόφασίν της, την άλλην ήμέραν, αντί να τραβξ και να θγάξη έξω τό καπνόν, τον άρρησε να σκορπίζετι μίση εις τό σπίτι, και όλίγον έλειψε να πνίξη όλην την οικόγειαν.

Ο οικόδοσπότης, άφού έζητήσε και είδε πού ήτο τό σφάλμα, έγύρισε και είπεν εις την καπνοδόχον :

— Άφού άρτήσαι να έκτελέσης την ύπηρεσίαν πού σου ζητούν, και άφού δέν είσαι ούτε κόσμημα ούτε στέλιδι τού κτιρίου, δέν θ' άργήσης να έννοήσης ότι τό άχρηστον πράγμα δέν έχει καμμίαν θέσιν εις αυτόν τον κόσμον.

Έφώναξε λοιπόν τους δούλους του, και τους έθαλε να κρημνίσουν την καπνοδόχον, και εις την θέσιν της έκτισε μίαν άλλην, ή όποία ήτο προθυμότερη και έπιμελεστέρα εις την έκτέλεσιν των καθηκόντων της.

**ΠΑΙΔΙΚΗ ΖΩΟΛΟΓΙΑ
ΤΑ ΜΠΑΡΜΠΟΥΝΙΑ**

Εις τά βάθη της θαλάσσης τά μπαρμπούνια θε να πιάσης με τά δύχτια σου γερά.

Γιατί με τ' ωραίο χρώμα τό πυρόν κ' άφράτο σώμα ζούνε 'τά βαθεία νερά.

Σάν τάρνακια όταν βροσκάνε που μαζί-μαζί όλα πάνε 'ς τό λιβάδι χαρωπά,

έτσι βόσκουνε κοπάδια 'στά φυκόστρωτα λιβάδια όλα των κοκκινωπά.

με πτερά, σάν δυό πανάκια, άλλα δυό, σάν κουπάκια κί ένα πίσω 'στην ούρα.

Κί' δσα είν' από οίκο γένεια, 'στό σαγόνι τρέφουν γένεια, μπαρμπούνια σουδλερά,

κί' από αυτό τό γνώρισμά των έχουν πάρη τ'ονομά των :

I. Γ. ΓΙΑΝΝΟΥΚΟΣ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Την πρωτοχρονίαν του 1902 :

Άκρίτας : — Κάτι μεγάλο κακό θά συμβή αυτό τό χρόνο.

Μεσολογγίται : — Γιατί ;

Άκρίτας : — Γιατί ή πρωτοχρονί' πέφτει Τρίτη.

Μεσολογγίται : — Και τί θά έλεγες, αν ή πρωτοχρονί' έπεφτε εις τας 13 ;

Έστία ή το του Ηλεκτρίου Σπανθέρου

Ο Άγγελος της Άγάπης έχασε μία ή-μίραν τον δρόμον. Ο εύρων αυτόν Άστυρύλαξ τον έρωτά :

— Πού κάθαστε, παιδί μου ;

— Στις καρέκλες και στούς καναπέδες, κύρ Άστυρύλαξ.

Έστία ή το του Αερίαι του Βουνοί.

Είς την έδρανήν του Κοιροκεραλάκι κί Κοκορημαλόν, έλαβε μέρα, και ή δεσποινίς Παρουτιάν. Όταν λοιπόν ήκουσεν ότι αυτοί έπληρον γαστρονομία, έκραύγασε :

— Κ' έγω θά έπιθώ... όνίκαλον !

Έστία ή το του Διταβούριου Ρόδου.

Είς τό Φάληρον, ο Παντελάκης κυτάζει πολλήν όραν τον όρίζοντα. Έπειτα έρωτά τον κτερά τού :

— Μπαμπά, πώς μπορουν τά πλοία και περνούν από κάτω από τον ούρανό, εις τό μέρος όπου έγγίζει ο ούρανος τή θάλασσα ;

Έστία ή το του Τριφυτίου ή Καροπούλου

Γίνεται λόγος διά κάποιον όρολόγιον της Έκθέσεως, τό όποιον κάθε όραν ρίπτει μέν πιστολίαν.

Και τό Ηράκλειον Χαθείρι :

— Αναμυθίλω, για να σκοτώνη τις ώρες του.

Έστία ή το του Αίοντος της Κατωγίας.

ΑΔΕΛΦΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ « ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ »

ΤΟ « ΔΡΑΓΑΤΕΪΟΝ »

Θεωρώ καθήκόν μου να συστήσω τό νέον έκπαιδευτήριον, τό όποιον ύρμάεται από του προσώχου Σεπτεμβρίου εν Πειραιέ. Καί τό θεωρώ καθήκόν μου, διότι ο Ιβρυτής και διευθυντής του, ο κ. Ιάκ. Χ. Δραγάτης, είνε ένας από τους έξοχωτέρους παιδαγωγούς, τους όποιους έχομεν εις την Ελλάδα. Καθηγητής και Γυμνασιάρχης επί εικοσιπενταετίαν, διέπλησε χιλιάδας Έλληνοπαιδών και άπεκόμισε την πολύτιμον εκείνην πείραν, ή όποία έξασφαλίζει την έπιτυχίαν του νέου του ιδρύματος. Διά τούτο είμαι βεβαία ότι τό « Δραγάτειον » εντός έξ άρχής θά καταλάβη περιεπαθήσιν μεταξυ των ιδιωτικών Έκπαιδευτηρίων και θά έχη μαθητάς από όλα τά μέρη του Έλληνισμού.

Μαθητικάν Δάσος (Γ. Β) αυτό τό φευδώνυμον σου έκλέγω, διότι τό πρώτον πού ήθελες δέν ήτο έλευθερόν. — Σε δέχομαι μετά πίσσης χαρά, και σ' εύχαριστώ διά τας ένεργείας.

Στρίγγα (Γ ★ +) δεκτόν τό νέον σου φευδώνυμον. Αί προσάσεις σου θά δημοσιευθούν εις τό προσέχον, εκτός της περι Άλληλογραφίας, ή όποία ύπάγεται εις τας Μ. Αγγελίας. Τόν Σκυλλάνθρωπον της Έκθέσεως δέν τον είδα, και κατά συνέπειαν δέν είμπερυν να έχω καμμίαν ιδίαν.

Σπίνε [EE] δέν ήξευρα ότι τραγουδείς τόσον γλυκά... Ένωσώ τά ποιητικά σου τά όποια, ανάλογως της ηλικίας σου, μου έφάνησαν ώραία. Και ή έπιστολή σου μου ήρθε, προπίν αν διά τό άνέμετον του ταξιδίου. Τώρα

που γράφης, άλλα δικαιολογείσαι τόσον καλά, ώστε δέν είμπερυν να είπω τίποτε. Γράφεις διά πολλά πράγματα και δέν είμπερυν να σου άπαντήσω εις όλα. Αυτό πού μου προτείνεις, ως νέον διά τό Ιλληνοραία, αυτό έλαμνα έως τώρα : έστραχολογούσα τάς καλλιτέρας, και άπηγόρευα τά παράνομα. Και όμως διότι παρεπονούτο, ενώ τώρα, μετά την κατάργησιν, δέν παραπονείται κανείς.

Τό κοριτσάκι τού κ. Φιδίωτος, Μεγαλοπρεπής Φίδος, είνε πολύ καλά. Την παραμένει Κυριακή, έχομεν και τό βαπτισμά. Τό έβάπτισεν ο θεός, του κ. Ν. Παπαδόπουλος και τό άνόμασεν Δικατερίνην.

Χαρά στην ύπαμονή σου, Πόλος Είμαι [DE], πού κατόρθωσε να μετρήσει τά Εύσημα του 1902 και να βγάλη τ' Αποτελέσματα, όπως θά το κάμω μεθούριον εγώ. Καί διατί ; Διότι δέν σε άφηνι να ήσυχάσης τό τρέσκιον του Άσπροποταμίτου και της Βροττής τού Διδού. Χωρισμένα και τά άλλα πού μου γράφεις ; έγέλασα πολύ.

Εύχαριστώ έκείνον πού μου έστειλεν έν είκοσιογραμμέον δελτάριον από την Όδησον. Άλλά διατί δέν έγραψες και τόνομά του ; Θά είχε μεγαλητέραν αξίαν ει' έμέ.

Σε τιμωμένην Τραπεζίτση, πολύ μ' έχαροποίησεν ή εθελία σου. Σε παρακαλώ να διαδίδσης τά έχκαρά ε' συγχερητικά μου εις την έξαδέλην σου και άγαπητήν μου φίλην Πολυτένην I. Κλωσιδου, διά τους εύτυχούς της αρραβώνας.

Έβαθα την εύχαρίστησιν να γράψω και προσωπικώς εις τό Γραχείον μου την άγαπητήν μου φίλην Άθάνη Καρδίαν. Την έννορίζω από τας έπιστολάς της, και ή λαμπρά ιδέα την όποιαν είχα σχηματίσει περι αυτής, έπισημαίνω διά τής παρουσίας της.

Έβλεπα τόποτελέσματα τού Β' Διαγωνισμού Ξεσπιδώματος, — μου ήρθε ο 'Ιπότης τού Μεσολώντος [EE] εις μίαν, ως πένοιτε ώραία, έπιστολήν του — Μεγάλη μερίς φίλων σου είργάσθη μετ' άρραυ: κ' έπιμονή, και προσέθεσε εις τον κύκλον μας τρεξ και πλέον έκατο τάδω νέον συνδρομητών. Είθε ο σήμερον ξεσπιδώνοντες να μιμηθώσι τους προκάτοχους των και να εύδοώσι ει' λαμπρόν αύτο έργον !

Έχουν συσσωρευθή πόλιν τρεξ έκτενείς έπιστολάι τού Διαδύλου Έσπερινού [DE], έκείνη εις την όποιαν πραγματεύεται ένα ζήτημα ειλοσοφικόν γευστι (ούμνε ; — ή άλλη, εις την όποιαν δηριείται έν περιστατικόν παρόμοιον με την ιστορίαν ο Πνεύματα και Γαργάρες ν, — και ή τρίτη, όπου μου περιγράφει την ειασελδσίν του με τό Αθαβήριον Ρόδου Τά; ανέγνωσα με μεγάλην μου εύχαρίστησιν και πολλά ήμελα να σας έδωδα μίαν ιδίαν δι' όλας, — άλλα πού τόπος και καιρός.

Βεβαίως, Κυρία με τας Καμελλάς, και ο άσθενής και ο δεισιφόρος δέν έχουν άμαρείαν, — άλλα πολύ περισσότερον ο άσθενής. Κάμνετε πολύ καλά πού ένθυμείσαι από τά περασμένα μόνον τά εύχάριστα, και ρίπτεις εις την λήθην τά δυσχερέστα. Πολλοί θά ήσαν εύτυχέστεροι αν ήμπορούσαν να κάμουν τό ίδιο. Σε συγχάριμα διά τας έτερείσεις σου και σε παρακαλώ να μου γράψη συχνά.

Υπακδρευθείσα, αναχωρώ μετά του συζύγου μου Άντωνίου Παπαγεωργίου, όθεν παρακαλώ τό φίλλον να ποστέλλεται του λοιπού εις Πάτρας. Ποία μου γράφει τά εύχάριστα α' α ;

Η άγαπητή φίλη μου Φροδόν Όρειρον. Τά ίγκάρδια συγχαρητήριά μου ! — Βαπτισία, άραβώνας, γίμου, άπ' όλα έχομεν εις τό σημερινόν φύλλον. Μόνον τό κοριτσάκι λείπον.

Σπίνε [EE] δέν ήξευρα ότι τραγουδείς τόσον γλυκά... Ένωσώ τά ποιητικά σου τά όποια, ανάλογως της ηλικίας σου, μου έφάνησαν ώραία. Και ή έπιστολή σου μου ήρθε, προπίν αν διά τό άνέμετον του ταξιδίου. Τώρα

έπιξω ότι δέν είθα πλέον. Άγρια παιδιά. Αυτό άνήκει εις τό παρελθόν, ε ;

Μικρά Μυστικά έπιθυμούν να ανταλλάξω : ο Ζαχαρίας Άρθουρος με τό Φροδόν Μονεμβασιός, Άγωνιστάς Ψυχής, Δόφρον Κίτσηνερ, Τόλλορ Όσπίλιον και Δωρητή Όρειρων — τό Ένδοξον Μεσολόγγιον με τον Βικτωρα Ούγκω — ή Ανέλιτος Χαρά με την Τριτελιάντ(ουλαρ και Ζαππίδα — ο Πίθηκος τού Βορτίνου με τό Άλπορικόν Χροσάνθρον και Ζαππίδα — ο 'Ιπότης τού Μεσολώντος με την Κοπηλάτιδα Κόθων, Αρσούλαρ της Όσοπς, Σκληρόν Βράγον, Τράταρ τού Εύριαν και Κελαδιόταρ — ή Λάτρις τών Άσέρων με τον Τυδέα, Τρομοσούθρον Άστέρι και Κεντρι — τό Ταπεινά Γιοσού με τό 'Ιαμωικόν Χροσάνθρον, Ροβινούτα τών Αιθέρων και Ρομαρτικόν Κυνηγόν — τό Φίλημα τού Κίματος με την Κόθρον τού Λιβάτου, Δουλοδι της Καρδίας, Άγγελος Αύγερινόν, Έρσθρον Νέφος και Κάμεν Σύλβα — ο Μεγιστέος με την Άγωνιστάς Ψυχής, Χαϊδεμένην Βασασιούλαρ, Αδραν τού Ηλίον, Αείτη της Έρσημον και Σμυρνοτάκι — ο 'Ηλεκτρικός Σπινθήρ με τό Μεσολογγίται και Κόκκινο Αύγό — ή Κίτρινη Μάσκα με τον Τυδέα, Πρίγκιπα τών Αθηνών, Χαλκιδέα Διμοσποτόρον, Κεντρι και Κρητικόν Κάστανον — ο Δωρητής Όρειρων με τον Ηυροσιόλιον, Μικράν Βιολίτσαρ, Μικρόν Ηοιητήν, Χροσούν Άστέρα και Κύρ Μέντιον — ή Μελιχρά Άκτις με τό Αθαβήριον Ρόδου, Νεράιδαρ τών Σπεσιών Βεταλιδα Καλλιτέριδα, Άγγδ Περιστορή και ή 'Ιπότην τού Μεσολώντος — ο Λάτρις της Αήμητρος με την Μεγαλοπρεπή Ψυχή, Ροδιάν Κυνηγέτιδα, Άγωνιστάς Ψυχής και Νεράιδαρ τών Σπεσιών — ο Άνθος Έλιπίδος με τον Μελλοττα Διπλωμάτην, Μελλοττα Ναυαρχον, Φίλημα τού Κίματος, Περσούλαρ Καρδίαν και Φερεδόσε — τό Αρτάμι τού Βουνοί με τον Γάστον της Ανασλής, Ζουλέικαν, 'Ιπότην τού Μεσολώντος, Κόκκινο Αύγό και Ριγολέτορ — ή Διονυσία Πηγή με την Ελλικουρή Φιλίαν, Καλώς Όρισός και Εθαύθητον Ψυχής — ή Μαργαρίτα τού Φόνου με την Ροδοστεγαμένην Άνοκίην, Ριγολέτορ, Ροδιάν Κυνηγέτιδα και Σεληνοφώσιαν Νύκτα — ο Νιαγάρας με τό Τρελλό Ναυτάκι, Αθαβήριον Ρόδου, Κρόταλον, Όρελίτιον Τρωαδίτην και Σίρ-λά-Φάλοζάι — ή Αρής τού Παρνασσού με τον Βοσκόν της Έρσημον, Βασιλίδα της Έρσημον, Άρθύλλιον της Έρσημον, Νεράιδαρ τών Ασών και Σπίθαρ Τίταρ — ο 'Ισθμύς τού Παγαμά με την 'Ιδατικόν Γλυκύτητα — ή Κυρία με τας Καμελλάς με την Δουκίσησιν τών Σαλλώνων, Πνεύμα Αντελορίας, Αεναήν Ακαλιον, Μελλοττα Διπλωμάτην και Παλλοσών Καρδίαν.

Τών καθυστερούντων τετράδια δέν δημοσιεύονται νέαι προσάσεις περι άνταλλαγής Μικρών Μυστικών, αν δέν άνταποδώσουν πρώτο διά τό τού Γραχείου μας τό όρειλόμενον.

Από ένα γλυκό φίλδκι στέλλει ή Διαπλάσις προς τους φίλους της : Ροδιάν Κυνηγέτιδα (χαιρω διά τας προόδους τού Συλλόγου σας) Λόρα τών 'Ινδιών, [EE] διά την περιγραφήν της ; παρτίδος σου, τό Η. Πνεύμα καλόν, Λάτριδα τού Όραίου (τό έστειλα) Άρτίνα τών Μηθωνάτων (έδωκα προς δόν κ. Φαίδωνα την έπιστολήν σου, ο όποιος μοι είπεν ότι δέν είνε άρμόδιος άπάντησής εις τούτοτον ζήτημα) Όλομιοπιν Άρτίνα (τι να τας κάμω τας Άσκήσεις ; δέν είπα δέν δέχομαι, παρά όταν ζητήσω ; διατί δέν διαβάσεις τον όδηγόν ;) Κερδών Έρ-

μήν (σε συγχάριμα διά τά λαμπρά αποτελέσματα ή άλληλογραφία τώρα είνε διγλωσσά, διότι οι περισσότεροι φίλοι μου ταξιδεύουν ή λείπουν εις έξωτάς, και γράφουν άραιότερα) Κόκκινο Αύγό [EE] διά την περιγραφήν της « άπαρμιλλου τοποθεσίας » Λαρούμενην Καρδούλαρ (δέν πιστεύω νύργησιν ; και πάλιν να μου γράψης ; ή γάτα υπάρχει αν δέν την είδες, τί πταίει ο ποντικός ;) Ζουλέικαν (ο κ. Π. σου άπήνησεν ιδιαιτέρως έλαβες πιστεύω, την έπιστολήν του) Γάστορ της Ανασλής [EEEE] διά την εύρευσιτάτην και είκοσιογραμμέτην έπιστολήν «ωραίατα και τά Παιδ. Πνεύματα άλλα θά τα έπροτιμούσα γοημένα εις χωριστόν χροί ;) Ναυαγόν της Κονθίας, Νιαγάρα [EE] και ή περιγραφή της έκδρομής σου μου ήρθε, άλλα και αυτή ή έκδρομή, είνε ; Άγωνιστάς Ψυχής, Πόλιον τού Δονάθεως [EE] διά την ώραιότητα των μακεδονικών έπιστολήν σου, καθώς και διά τό πείσμα, τό όποιον με συνεκίνησε ; Θεόδωρον Α. Δουλόλλαν, Πετρούμερον (έστειλα) Σκληρόν Βράγον (ο όποιος μου στέλλει χαιρετισμύν διά δελταριον από τό Αμβούργον) 'Ισθμύ τού Παγαμά, Μεσολογγίται (έχει καλώς) Αδραν τού Παρνασσού (θαρείον έστειλα) Βεβαίως ή βήλσις τά πάντα κατορθώνει ; Ιουλοδός της Καρδίας [EE] διά την άραιων έπιστολήν δέν άμυθίλω ότι τά Παρμιθία τού Καθιδουλιού θά σου άρέσουν πολύ, και περιμένω τας πρώτας έντυπώσεις ; Μαργαρίτα τού Φόνου (χαιρω πού έγινες καλά) Διονυσία Πηγή (τό έστειλα) πολύ άρτίον τό Η. Πνεύμα ; Αθαβήριον Ρόδου [EE] διά τας έντυπώσεις σου από την έπισκεψή των Αθηναϊκών Μουσείων ; Αεράκι τού Βουνοί (είνε αξίον δημοσιεύσεως σου έστειλα, τι έζητήσες τώρα περιμένω και... την έφημερίδα ;) Άρθος Έλιπίδος, Όρελίτιον Τρωαδίτην (τά αίνιγματα άπαράδεκτα, διότι τά έστειλες παρά τον Κανονισμόν, και δεύτερον διότι όλα είνε γνωστά, ενώ εγώ θέλω πρώτοτυπα ; θλίπεις λοιπόν ότι δέν είμπερυν να σ' εύχαριστήσω) Στέφανον Παντελιότην (έστειλα) χαιρω πολύ πού σου άρέσουν τόσο τά δημοσιευμάτά μου ; φίλητέ μου και τον μικρόν αδελφόν σου ; Δάστην της Αήμητρος, Μελιχράν Άκτινα (έστειλα) Λεμωνιάτικον 'Ηλιον, Όβελίον της Κλεοπάτρας (θαρείον έστειλα) 'Ηγεμόνα τού Φωτός (εύχαριστώ διά τας καλές διαθέσεις ;) Μεγιστέος, κτλ. κτλ.

Είς σας έπιστολάς έλαβα μετά την 19 'Ιουλίου, θάπαντήσω εις τό προσέχον.

TOMOI
"THE ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ,"
ΠΡΩΤΗ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (1879-1893)

TOMOI 14 (αί έξής : 4.5.6.7.11.15. 16. 17.18. 19. 20.21.22.23) προς δρχ. 1 έκαστος διά τους έν Αθήναις, προς δρχ. 1.10 διά τας Έπαρχίας, και προς φράγκον χρυσόν 1 διά τό Έξωτερικόν.

TOMOI 8 (αί έξής : 1. 3. 8. 9. 12.13. 14.24) προς φρ. 2.50 έκαστος.

TOMOS 1 (ο 10ος πλησιάζων να έκπληθώ) φρ. 10.

ΔΕΥΤΕΡΑ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (από τού 1894)

TOMOI 5 : τών ετών 1894, 1895, 1896, 1897 και 1898, ώ έκαστος τιμάται : Άδετος φρ. 3. — Χρυσόδετος φρ. 6.

TOMOI 4 : τών ετών 1899, 1900, 1901 και 1902 ών έκαστος τιμάται : Άδετος φρ. 7. — Χρυσόδετος φρ. 10.

